

sen af videnscenteret kunne medføre, hvis centeret til gengæld kunne fortsætte for færre midler.

Baggrunden for denne accept var anerkendelsen af videnscenterets evne til at indtjene eksterne midler på internationale projekter, som de havde vundet i udbudsrunder i bl.a. EU, projekter, der må opgives eller i hvert fald flyttes, og hvis fremtid i hvert fald er ukendt, hvis videnscenteret nedlægges.

Men det kunne jo selvfølgelig også tænkes, som ministeren delvis tilkendegav under debatten ved førstebehandlingen, at opgaver, der som følge af videnscenterets nedlæggelse skulle føres over i ministeriets ligestillingsafdeling, så senere kunne lægges tilbage igen, nu i et privatiseret videnscenter, hvor den faglige kompetence om viden jo allerede findes.

Derfor var der håb om, at ligestillingsministeren faktisk ville støtte det ændringsforslag fra Det Radikale Venstre om at tildele midler til en uafhængig institution for at indsamle og formidle viden og information om kvinder og mænd til offentligheden om ligestilling på områder, som ministeren eller regeringen ikke lige interesserer sig for, eller som der ikke er den store prestige for en minister i at mene noget om.

Vi vil godt gøre opmærksom på, at samtidig med at acceptere det ændringsforslag, der er her i dag, kunne regeringen have fået etableret det klagenævn, der skal etableres på et eller andet tidspunkt inden for det næste år i forbindelse med aftalen om et EF-direktiv.

Socialdemokratiet kan derfor støtte det ændringsforslag, der ligger her i dag fra Det Radikale Venstre, og vi havde sådan set håbet på, at regeringen ville gøre det samme, når nu de økonomiske udfordringer var taget af bordet. Det er med skuffelse, vi må notere os, at ligestillingsministeren og regeringen har større vilje til at få 5 mio. kr. overført til ligestillingsafdelingen sådan til brug for egne politiske mærkesager frem for at fremme ligestillingsarbejdet generelt ved også at sikre vidensindsamling om ligestilling på områder, som ministeren ellers ikke lige var interesseret i.

Det er trist og kritisabelt, men det underbygger blot det generelle billede, der efterhånden står af en regering, hvis ligestillingspolitik er en by i Rusland.

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Henriette Kjær): Jeg skal bare kommentere Det Radikale Venstres forslag, som jeg ikke støtter.

Det gør jeg ikke, fordi jeg ønsker at være fritstillet i overvejelserne om, hvilken institution der skal udføre rekvirerede ligestillingsprojekter for midler, som Ligestillingsministeriet jo altså nu kommer til at råde over.

Forslaget indebærer, at der eventuelt skal oprettes en ny institution, og jeg mener ikke, der skal oprettes nye institutioner, når vi allerede har institutioner, der arbejder med ligestilling som f.eks. universiteterne, hvor der foregår køns- og kvindeforskning, Socialforskningsinstituttet og Kvinfor, som jo indsamler og formidler viden.

Det er så ganske rigtigt, at det at igangsætte nye undersøgelser og andet kommer til at ligge i Ligestillingsministeriet, og det tror jeg ikke vil give de store problemer. Det er jo også meget betinget af, hvad der debatteres, hvad Folketinget i øvrigt også ønsker belyst, hvad jeg vil være meget lydhør over for. Sådan er det sådan set også i dag, at man på baggrund af, hvordan ligestillingsdebatten udarter, får behov for at få belyst nogle emner, og sådan vil det bestemt også være i fremtiden.

Så vil jeg bare lige ganske kort sige til fru Sophie Hæstorp Andersen, at jeg ikke har sagt, at der jo skulle skæres et sted for at finansiere det forslagne skattestop. Bare så vi er helt på det rene med, at det var fru Sophie Hæstorp Andersens egen fortolkning.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg synes, det er tankevækkende, at ministerens fantasi er så begrænset i forhold til et lovforslag, som ministeriet selv har ydet teknisk bistand til at fremstille. Hele pointen ved lovforslaget er, at opgaven bliver lovfæstet, at ministeren udpeger en bestyrelse, at denne bestyrelse udbyder opgaven for at finde det bedst kvalificerede miljø i Danmark til at varetage løsningen af den samlede opgave. Dermed fritages ministeren for enhver form for mistanke om, at ministeren bruger de 5 mio. kr. til at fremme forskningsmæssige formål, der passer i ministerens daglige politiske kram. Det, ligestillingsdebatten har brug for, er et videnskabsmæssigt fundament, som kan binde den kønsforskning sammen, som faktisk finder sted i Danmark, men som foregår fragmenteret og i meget små miljøer.